

[Freddy Madsen.]

velvillig behandling af det forslag, vi her har fremsat.

Jeg vil gerne indledningsvis sige et par bemærkninger om, hvorfor vi har fremsat det. Der er her i debatten blevet henvist til, at man kunne have fundet andre veje, at man kunne have rejst spørgsmålet i undervisningsudvalget og ad den vej have presset ministeren. Fra en enkelt side blev der sagt, at det først var dengang, der begyndte at komme deputationer her i huset, at man opdagede, at problemet om de 90 mill. kr. eksisterede. Det er såre beklageligt, for allerede under finanslovdebatten i januar rejste jeg fra denne talerstol dette problem og gjorde opmærksom på de muligheder, der lå her for at komme de uddannelsessøgende til hjælp, og også omkring det tidspunkt i januar måned blev der fra rådet til uddannelsesstøtte oversendt en henvendelse til undervisningsministeren om at frigøre disse midler til udbetaling til de uddannelsessøgende. Der er altså ingen som helst grund til, at der skulle gå så lang tid, og det, der har fået os til at fremsætte forslaget, er da også, at der har været diskuteret uendelig meget om disse sager, at der har været givet halve tilsagn fra den ene og fra den anden side, men man er altså ikke nået længere fra en række partiers side end til, at man stadig væk kun vil love forslaget velvillig støtte i et udvalg, at man vil overveje sagen osv. Men det er en sag, der haster overordentlig meget. Det er en sag, som de uddannelsessøgende med rette venter på at få løst, og hvis den skal have nogen virkning også for de uddannelser, der er i gang, hvis den skal standse det frafald, som sker inden for en række uddannelser af økonomiske grunde i øjeblikket, er det faktisk handling af undervisningsministeren, der skal til, og så har vi ment, at hvis hun ikke selv ville, måtte folketingsret i denne situation tage initiativet og få det gennemført.

Jeg skal ikke komme ind på de mange tal, da fru Helle Degn ganske glimrende har fremført en række af dem, men bare nævne et enkelt forhold. Det er rigtigt, at reguleringspristallet faktisk er steget med de 15 pct., som berettiger vores forslag, men når det ser endnu værre ud for de uddannelsessøgende, er det, fordi reguleringspristallet faktisk ikke udtrykker stigningen i de ud-

dannelsessøgendes leveomkostninger, og det hænger sammen med, at uddannelsesstøtten er alt for lille set i forhold til de faktiske leveomkostninger.

Reguleringspristallet medtager således også de varige forbrugsgoder og luksusvarer, men det er ikke netop det, man har råd til at anvende uddannelsesstøtten til; det er derimod til levnedsmidler, bolig og transport, og det er steget langt mere end de andre ting, jeg nævnte. Derfor må reguleringen af uddannelsesstøtten beregnes ud fra den stigning, der faktisk er sket i leveomkostningerne. Der er her talt om regulering af folkepensioner, understøttelse osv., og vi har jo været meget enige på disse områder, men det må være rimeligt, når man skal vurdere de uddannelsessøgendes forhold, at se på de faktiske leveomkostninger, og selv om man er meget beskeden og fastsætter et minimum på 19.500 kr., så vil der med de faktiske prisstigninger, der er sket fra oktober 1972 og til januar 1974, nemlig på omkring 20 pct., være sket en udhuling i disse leveomkostninger på 3.900 kr., mens det, som støtten faktisk er steget med selv for dem, der får maksimumstøtten, er et beløb på 600 kr.

Det, som vi foreslår her, vil betyde et ekstra tilskud til dem, der får maksimumstøtte, på 1.425 kr. Set i forhold til stigningen i leveomkostningerne er det således overordentlig beskedent og ikke noget i retning af at gøre de uddannelsessøgende til millionærer eller sådan noget.

Der er altså al mulig god grund til at gribe ind netop i spørgsmålet om de uddannelsessøgende, fordi det er dem, der i øjeblikket er absolut vanskeligst stillet blandt alle dem i vores samfund, som har hjælp behov. For tusinder af unge har tingene udviklet sig på en katastrofal måde.

De deputationer, der i den seneste tid har besøgt folketingsret, har kunnet give os konkrete eksempler på, hvordan mange af deres kammerater har måttet opgive at fortsætte på grund af de økonomiske forhold. Det er ikke nogen tilfældighed, at der ude omkring er bred opbakning blandt de unge til de aktioner, der gennemføres af de uddannelsessøgendes organisationer. Man må tage i betragtning, at det nok en gang er de socialt svageste stillede, der rammes. Det er ikke de unge fra de velbærgede hjem, som det især går ud over. F. eks. er det specielt på HF-